

zou er haar oorspronkelijkheid door verliezen en dan heb ik er niets meer aan. Zoals zij nu is, heb ik haar noodig”

„Frank,” zeide de dokter ernstig. „Je vergeet dat je niet van een dier spreekt, een lief, mooi katje, maar van een mensch met een onsterfelijke ziel, een ziel waarvoor hij verantwoordelijk is tegenover zijn Schepper? Een ziel, die je niet tot speelpop mag gebruiken, als een middel om een gezicht mooier te maken of interessanter! 't Is een gevaarlijk, en onzedelijk spel, dat je met dit weerlooze kind spelen wilt, en ik durf het gerust zeggen 't is een verachtelijke streek!”

„Oom, u is in de war!”

„Neen, ik spreek hoog ernstig. Jij hebt van jongs af het leven opgevat, als een komedie, als een pretje, je weet niets, noch van plichten, noch van rechten, noch van verantwoordelijkheid. Je hebt plezier in schilderen gekregen, je hebt veel over kunst gehoord en gelezen, nu verbeeld jij je dat je talent hebt. 't Kan ook best wezen, ik spreek het niet tegen, en nu meen je, aan dat talent alles te kunnen opofferen! 't Heeft je geld gekost, je moeder betaalde het geduldig. Je hebt gereisd en geleefd alleen om impressies te kunnen opdoen en nu heb je een onschuldig kind noodig. Je kunt op geen andere manier haar in je atelier krijgen, nu besluit je in onbegrijpelijke lichtzinnigheid, haar leven vast te leggen. Zij neemt je uit nood, en van dien nood maak je misbruik, dat is laag, dat is gemeen!”

„Oom!”

„Ja zeker, dat is 't! Jelui jongelui van den tegenwoordigen tijd hebt afge-rekend met allerlei ouderwetsche dingen, godsdienst, plichtbesef, eerbied voor je ouders, voor vrouwen en kinderen. Zeker, wij waren vroeger ook niet allen heilige boontjes, alles behalve! Maar als wij verkeerd deden, dan wisten wij 't en vroeg of laat werden wij wakker, en zagen het in, maar jelui stopt alle gaatjes van je ziel toe of liever je doet eenvoudig of je geen ziel hebt. Je lichaam, je hersens die zijn je genoeg, pas op jongen! er komt een oogenblik, dat die ziel zich niet langer laat opsluiten, dan breekt zij los, dan laat zij zich voelen en komt op voor haar geschonden rechten, dan laat zij zich niet meer het zwijgen opleggen. Zij vervolgt je dag en nacht. Jij meent buiten haar om te kunnen handelen maar dan zal je voelen dat zij er is, dat zij eigenlijk de mensch in je is, en niet dat vod van een lichaam waarvan je alle eischen inwilligde en dat met kunst en vlugwerk in orde moet gehouden worden. O je zult het voelen en dan is het te laat, en niets helpt meer, niets!”

De dokter had met een vuur gesproken, als niemand ooit in hem zou vermoed hebben, de aderen van zijn voorhoofd zwollen op, zijn borst hijgde. Frank zag dat wat hij sprak uit het diepste van zijn wezen opwelde en het hem zware pijn deed, het te uiten.

Hij liet het hoofd als vermoeid op de hand vallen en Frank zag hoe hij haperde.

„Het skelet rammelt, ik hoor 't, was alles wat de kunstenaar dacht.”